

Nr 72.

Av herr **Skoglund** i Umeå **m. fl.**, angående viss ändring av lagen om semester.

Det beslut, som fattades vid riksdagen 1938 angående lagstadgad semester åt arbetstagare, avsågs omfatta även skogsarbetarna. Redan 1936 års semester-sakkunniga ansågo, att skogsarbetarna skulle inbegripas under den föreslagna lagen, enär "stora betänkligheter måste resas mot tanken att utesluta en så betydande grupp av arbetstagare som skogsarbetarna från de förmåner, som den lagstadgade semestern innebär för övriga arbetstagare". Det var säkerligen också med tanke på att få med så många som möjligt av dessa arbetare som de sakkunniga föreslogo en kvalifikationsperiod av endast fyra månader. Sakkunnigas uppfattning att även skogsarbetarna skulle tillförsäkras semesterrätt underströks ytterligare av Kungl. Maj:t i den till riksdagen 1938 avlämnade propositionen med förslag till lag om semester. På tal om hemarbetare, skogsarbetare och andra arbetstagare, som icke utföra arbetet under arbetsgivarens omedelbara kontroll, förklarades därvid att även dessa grupper skulle falla under lagens bestämmelser. Kungl. Maj:t ansåg nämligen, att något principiellt skäl varför undantag för dessa yrkesgrupper skulle göras icke hade förebragts. Även riksdagen delade denna uppfattning rörande det berättigade i att också skogsarbetarna skulle inrymmas under semesterlagen.

På en punkt förordade emellertid Kungl. Maj:t en ändring i 1936 års semestersakkunnigas förslag, nämligen beträffande kvalifikationsperioden, som föreslogs utsträckt från fyra till sex månader. Därigenom att riksdagen godkände detta förslag kom beslutet om lagstadgad semester att för skogsarbetarnas vidkommande få en mera formell än reell innebörd. Den till sex månader fastställda kvalifikationsperioden medför nämligen, att det stora flertalet skogsarbetare falla utanför lagen, enär de i regel icke äro anställda hos en och samma arbetsgivare under så lång tid. I de flesta fall förhåller det sig så, att skogsarbetaren har *en* arbetsgivare under vintersäsongen och *en annan* under sommarsäsongen. Ofta inträffar det också, att skogsarbetaren får syssla med samma virke under sammanlagt längre tid än sex månader dels som huggare eller körare under vintern, dels som flottningsarbetare under våren och sommaren utan att därför kunna kvalificera sig för semester. Trävarubolagen bedriva nämligen icke flottningsarbetet efter de reglerade flottlederna i egen regi utan detta handhaves av särskilda flottningsföreningar, vilka därvid räknas som nya arbetsgivare. På grund härav uppstår avbrott i den för semesterkvalificeringen erforderliga arbetstiden.

Genom de bestämmelser, som för närvarande gälla beträffande kvalifika-

tionsperiodens längd och det sätt varpå densamma skall beräknas, ställes det stora flertalet skogsarbetare utanför de förmåner, lagen om semester innebär. Endast undantagsvis erhålles semester och semesterersättning, något som då är betingat därav, att skogsarbetaren är anställd vid företag, som dominerar ett geografiskt sett större område. En dylik anställning förekommer emellertid relativt sällan, och erfarenheten har också visat, att det övervägande antalet skogsarbetare nu gå förlustiga semesterrätt. Att åstadkomma rättelse därutinnan måste följaktligen anses både angeläget och berättigat. En förändring av kvalifikationsperiodens längd eller i sättet för dess beräkning bör sålunda åvägabringas. På vad sätt detta skall ske är en fråga, som lämpligen bör göras till föremål för särskild utredning, enär problemet är av den art, att det tarvar en ingående prövning.

Tanken på att företaga förändring av kvalifikationsperiodens längd är för övrigt icke ny. Den antyddes redan i Kungl. Maj:ts nyssnämnda proposition till 1938 års riksdag. Genom den utsträckning, som kvalifikationsperioden då fick, befarade nämligen Kungl. Maj:t, att åtskilliga arbetstagare skulle komma att utestängas från semesterrätt. Inför det perspektivet förklarade Kungl. Maj:t, att en minskning av kvalifikationsperioden torde få övervägas, därest allt för många arbetstagare genom den utsträckta kvalifikationsperioden komme att gå förlustig semesterrätt. Tre års erfarenhet har besannat dessa Kungl. Maj:ts farhågor. Med ledning av de gjorda erfarenheterna bör det emellertid vara möjligt att utarbeta sådana bestämmelser att även skogsarbetarna tillförsäkras semesterrätt. Det är för att åstadkomma dylika som en utredning av frågan måste anses önskvärd.

Under hänvisning till det anförda få vi därför föreslå,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag varigenom skogsarbetarna och med dem jämställda arbetargrupper, vilka genom den nuvarande semesterlagens bestämmelser äro utestängda från semesterrätt, kunna tillförsäkras sådan.

Stockholm i januari 1942.

Gösta Skoglund,
Umeå.

Uddo R. Jacobson.

Karl Mäler.

Sigfrid Jonsson,
Ålsen.